

Бистра.

(Възрадвана). На - ли бабке? Мене много ми е драго, че приличамъ на майка си. Азъ тѣй много я обичамъ.

Баба Спаса.

(Нѣкакъ натъжжена). Таквазъ добрина бѣше тя: нея азъ я закърмихъ — Пѣкъ и ти: на ли помнишъ (като се смисля). Ама гдѣ ще помнишъ: ти бѣше на седемъ години — Стана морабето и ти остана сираче. Да не бѣше дѣдо ти духовникъ. Той щомъ се научи, прибра те и те прѣдаде на мене.

Бистра.

(Прѣсича я). На ли тогази той намѣрилъ и мамина портретъ?

Баба Спаса.

Тогази май (припомня си). Като разтърсяха къщата ви — Подирѣ го прати въ Букурещъ, че го направиха и съ бои.

Бистра.

(Прѣданно). О, азъ много съмъ благодарна на дѣда Духовника. (Недоизказва мисълта си и досвършва). Погрижи се и за мамина портретъ и сега щомъ ми домъжнѣе, идвамъ погледамъ си я и —

Баба Спаса.

Добрина, голѣма добрина е той. Като него нѣма такива вече. Кой ще си остава сега на метоха всичкия имотъ? И черковата и маяка и кого не е поддържалъ.

Бистра.

А стариятъ маякъ той ли го е правилъ?

Баба Спаса.

Не; той си е отъ врѣме, но бѣше на сри-